

DIUMENGE II DE PASQUA

Homilia del P. Joan Carles Elvira, sotsprior de Montserrat

15 d'abril de 2007

Fets 5, 12-16 / Ap 1, 9-11a.12-13.17-19 / Jn 20, 19-31

Si alguna persona del tot aliena al cristianisme entrés en una de les nostres assemblees quan celebrem la vigília pasqual o l'eucaristia dominical, com ara, i prestés atenció al **realisme** amb el qual parlem de la presència de Jesús enmig nostre o quan mengem el pa i bevem el vi, tindria aquesta reacció: "o bé aquests cristians s'han tornat bojós, si creuen el que afirmen i el que fan; o bé el que diuen és veritat i és Déu el qui s'ha tornat boig per nosaltres i la humanitat està salvada...".

Aquesta és la situació paradoxal, germans i germanes, dels cristians quan afirmem que la nostra fe es fonamenta en la resurrecció de Jesús. Situació paradoxal per la força i alhora per la debilitat del que confessem. En efecte, la força de la fe cristiana rau en la resurrecció de Jesús: la mort ha estat vençuda i la injustícia definitivament condemnada; la vocació de l'home és Déu i la seva vida, o dit d'una altra manera, l'home és més que l'home; la persona transcendeix l'espai i el temps i un de nosaltres comparteix per sempre el misteri de Déu. Però si la resurrecció és el fonament de la fe cristiana, també per aquesta banda es manifesta la seva debilitat: no hi ha manera de provar la resurrecció sinó que depenem de testimonis humans... Per això em sembla que el secret de tot plegat es troba en la fe... És veritat que res és tant fràgil com jugar-se la vida, dia rere dia, per Algú a qui estimem sense veure'l, però res és més fort alhora si vivim aquesta relació d'amor de l'única manera possible: des de la confiança. Per això hauríem de girar-nos vers el Tomàs de l'evangeli d'avui amb una enorme afecció i agraïment: no pel seu dubte que ens el fa tant proper a nosaltres, sinó per la seva confessió de fe, una de les més grans de tot el Nou Testament. Sovint s'ha vist en l'apòstol Tomàs un racionalista que necessita proves de la resurrecció. Però no és el "tocar" físic de Tomàs el que engendra la fe sinó el seu acolliment de l'amor del Crucificat (aquest és el sentit de la verificació de les ferides dels claus). No, el ressuscitat per a Tomàs no és una fantasma, és el mateix Mestre estimat a qui ha seguit des del temps de Galilea. "Senyor meu i Déu meu!" Ningú no s'expressa així a no ser que estimi molt... Sense aquesta llum interior que penetra en la història de Jesús, i en especial la seva passió i la seva mort, creure en la Resurrecció seria una mena de projecció dels nostres desigs triomfalistes i "carnals".

Germans i germanes, de què es tracta en definitiva amb la resurrecció de Jesús? L'evangeli d'avui no ens parla tant d'una experiència sinó d'un trobament. En el cas dels apòstols hi ha experiència perquè primer hi ha hagut trobament: el Ressuscitat els ha sortit a l'encontre i els ha transformat en l'Esperit... De què es tracta, doncs, per a nosaltres? D'acceptar la resurrecció de Jesús com una creença a defensar o a posar en dubte, o més aviat de trobar-nos realment amb Jesús, **avui**? La fe no reposa en l'experiència. En l'essencial, creure perquè es veu i creure sense veure coincideixen. Si sóc capaç de dir: "Crec en tu, Senyor", ni que sigui amb un mínim de fe, el Ressuscitat ja ha sortit al meu encontre i m'ofereix la seva amistat. I és que, germans i germanes, només l'**Amor** és digne de fe...